

Bertu's bar

Rafel Mollar i Gumbau

Conte presentat en el 15è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Petita crònica de com unes obres de millora en un centre de secundària per aixoplugar noves fornades d'estudiants, cada cop més joves, i un estrès acumulat, per tant de canvi mal paït, podien haver arribat a tenir conseqüències funestes.

De mica en mica va començar a fixar les coses i a fer cabòries sobre possibles explicacions. Encara era recent la revisió que el Departament d'Ensenyament havia realitzat als seus treballadors.

– Hum... va ser cosa de CiU –va mig remugar– i ens deixa al tripartit en posició ben galdosa!

Tot i que ben mirat –proseguia en el seu deliri– fou una revisió de *pa sucat amb oli* i fins i tot la prova de la pròstata –la del dit pel dallonses– que als de la Caixa els la fan, a nosaltres res de res.

Tot plegat una analítica de sang i unes preguntes ben dirigides a la línia de flotació per copsar qualsevol dolença latent: “Ha tingut mai idees suïcides” li havia etzibat el metge amb un ull mig tancat i l'altre ben amatent al més mínim moviment dels músculs de la cara. “Sí, cada dia abans d'entrar a 1r D” que li va respondre mentre li aguantava la mirada com un jugador de pòquer.

Tanmateix el setciències va decidir que el seu estat era físicament excel·lent i mentalment passable. Si de cas només una lleugera sordesa a l'oïda dreta. Però, atès tot allò que sovint s'ha d'escoltar, ja li estava bé.

Quedava, doncs, descartada cap malaltia seriosa.

Malgrat tenir el cap espès recordava que la nit anterior havia estat especialment estressant. S'havia empassat vint-i-dos dossiers, un rere l'altre, i encara sort que en faltaren sis: tres alumnes se l'havien descuidat a casa -segons deien-, un altre estava malalt i dos més ni es van molestar a buscar una excusa.

Havia de ser això, els dossiers!

Tanmateix entrellucar que aquella era la causa del sobtat defalliment no li treia el neguit. El problema seriós estava en què no reconeixia l'espai que l'envoltava i això, per sobre de tot... això! l'amoïnava.

El sil·logisme era diàfan i d'una lògica aclaparant:

PREMISSA: Si avui és dimecres i són les 9 hores 03 minuts tal i com el seu rellotge multi funcions li indicava ... CONCLUSIÓ: Aquí és el bar de l'institut.

No hi havia res a pelar, la cosa era així. L'agenda familiar aconsellava que els dimecres comencés a les 8 des de feia una pila d'anys. Una primera hora de classe i després l'hora lliure per baixar ràpidament al bar i fer la *prima colazione* que, invariablement, passa per un cafè amb llet i un *cura-sant* (com deia un antic col·lega valencià; un de tants com n'han passat pel centre).

El desconcertava que hi hagués una llum tan intensa que s'escolava a través d'unes immenses vidrieres. ¿On eren aquelles finestretes enfilades a tocar el sostre i orientades al sud que al migdia et posaven el sol a la clepsa i havies de córrer unes cortinetes?

De terra estant el sostre el tenia en primer pla i també li resultava motiu d'ansietat. Recordava la superfície llisa que tantes vegades havia vist mentre mirava amunt i

observava com volaven les mosques per sobre dels caps. Aquella superfície havia mutat en una sèrie de plafons prefabricats. I per si no fos prou havia desaparegut dels fluorescents aquell pòsit superior que li conferia una aura de prestigi. Un prestigi que atorga aquell embolcall aconseguït a cop d'anys i que és resultat dels fums de la cuina, de la barreja d'olors i de l'aire un pèl àcid, mastegat, respirat i tornat a respirar en aquell reduït espai que tanta gent aixoplugava.

No, no, no! No ho tornaria a fer, això dels dossiers. Havia identificat clarament que ELLS havien estat l'etiologia del seu mal. Acte seguit, però, s'autojustificava i s'intentava convèncer que havia estat un mal necessari. Suspenia l'avaluació gairebé tothom i calia buscar un argument prou consistent que permetés repescar-ne algun i que les xifres quedessin maquillades. Les paraules "fracàs escolar" feien por només d'articular-les.

Ah! Com de lluny quedaven aquelles integrals dobles amb coordenades polars per calcular moments d'inèrcia d'un sòlid rígid. Fins i tot s'havia resignat a no pronunciar mai més la sal disòdica de l'àcid etilendiaminotetraacètic no fos cas que li causés un trauma a algú a tan tendra edat. Feia anys i panys que havia après a explicar el poti-poti de la seva matèria de Naturals a l'aula i se'n sortia força bé malgrat que aquelles dures oposicions que va haver de passar foren només de física i química i no el prepararen per a tal eventualitat.

Fins i tot a l'hora d'avaluar s'havia arribat a un consens i tot l'equip docent estava més o menys d'acord que si l'alumne fa la "O" ben rodoneta i si li sap posar el puntet a la " i " ha assolit competències bàsiques per anar pel món en temes de llengües i se'n sortirà força bé en

l'improbable cas que s'oblidi el mòbil i hagi d'improvisar un missatge curt i de contingut intel·ligible amb paper i llapis.

També és indiscutible que si sap que $1 + 2 = 8$ li podem dir, sense témer que ens pugim els colors a la cara, que en mates va força ben servit perquè, evidentment, ha sabut interpretar que aquesta creu vol dir suma i el resultat està dins d'un marge d'error acceptable. A més a més, si el 8 el partim longitudinalment i ens quedem amb la part dreta tindrem el resultat exacte que no era fàcil la cosa.

Apa! competent i a guanyar calerons pel món que al capdavant a la vida se'n surten els espavilats.

Per tot això podia passar. Tanmateix una cosa tenia clara: si, amb tanta reforma i tanta reordenació de l'ensenyament, el bar havia desaparegut ... calia demanar trasllat urgent a qualsevol altre centre on la metamorfosi encara no hagués arribat a aquesta cota d'escàndol.

En aixecar-se amb Déu i ajuda les cares les veia borroses i el desconcert no havia desaparegut, ni de bon tros. Tanmateix començava a fixar algun detall que li retornava un punt de serenor a l'esperit. Hi havia algun *bocata* a la vista tot i que el marc de la porta per on sortien no estava pintat de vermell sinó de blau i no estava col·locat al lateral sinó enfront. A més, darrere de la barra, distingia perfectament dues portes que permetien una certa rotació. A dins, a la rebotiga com si diguéssim, no acabava de veure el final de tan espaiós com deuria de ser i abans –ho recordava clarament– si en Berto hi era esventrant trenta trossos de pa per fer *bocates*, l'ajudant de torn havia de lliscar amb molta precaució per no prendre mal.

De cop es va fer la llum. El cor li va fer un salt dins del pit. Les llàgrimes li acudiren als ulls i de poc no les vessa en no poder-les contenir.

– Mi-te-les! Les galetes PRÍNCIPE i els KIT-KATs són allà! No a la dreta, com sempre, sinó a l'esquerra. Però hi són! I els *palitos* també. Els sucus no els veia però intuïa el seu bategar sota la porta metàl·lica de les cambres frigorífiques.

– Això comença a prendre cos –es deia el nostre infeliç una mica més refet. – Potser la cosa no serà tan seriosa com havia temut.

De cop una nova hipòtesi va planar pel seu cap, un calfred li va recórrer l'espinada i una suor freda va aparèixer al front: Amb tant d'espai, tanta cosa neta i polida i, per sobre de tot, amb aquesta atmosfera tan lluminosa, pura i nítida... estaria en un bar al cel? – Òndia! que no tinc cap presa –es repetia per a si mateix el pobre infeliç. El que teníem als Tres Turons ja m'estava bé. Ai coi! Això dels dossiers ha estat més greu del que semblava!

Per sort el desconcert va passar amb la mateixa fugacitat de com havia arribat. Les cares ja començaven a dibuixar-se i reconeixia els companys que l'envoltaven. La professora de literatura castellana li feia vent amb el vano amb aquella gràcia andalusa que només ella tenia. A més, per si fos poc, la prova del nou va ser el fet de clissar entre tant de tafaner la cara burleta d'un d'ESO i això era del tot incompatible amb el premi sublim que a una estada al cel se li suposa.

Benvolguts lectors, si pensàveu que els ensurts i emocions fortes havien acabat anàveu errats de mig a mig. Quan el nostre protagonista ja tentinejava amb unes petites,

arrossegades i mandroses passes, uns copets a l'esquena i una mà que li estirava l'armilla pel darrera van cridar la seva atenció.

– Senyor professor, ahir no vaig venir perquè estava malalt i li porto el dossier.

Aquí, pacients lectors, heu d'imaginar un cop sec d'un cos quan es desploma a terra.

Primera edició en ePUB i PDF: juny de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

